

"omwille van de realiteit"

Wouter dreunde beide vuisten op het toetsenbord, daarmee een stroom van onherkenbare woede-uitingen op het scherm veroorzakend. Hij had totaal geen inspiratie en de deadline voor zijn volgende detective schemerde al aan de horizon. Met een reeks detectives op zijn naam, die misschien niet het hoogste literaire gehalte hadden, maar wel bijzonder graag door het grote publiek gelezen werden, stelde hij zich graag op één lijn met Stephen King, al was hij één van de weinigen die dat deed. Stephen leek geen last te hebben van writers blocks, gezien de stroom boeken die gestadig van hem op de markt kwamen. Het leek of Wouter alle plots al eens bedacht had, elke moord uitgeplozen en elke moordenaar onder de loep had gehad.

Hoe moest hij nu verder? Hij moest ervan leven. Het was voor hem niet zomaar een hobby, nee het was zijn middel van bestaan.

Hij probeerde rustig te worden en de stappen die hij moest nemen om een goede detective te schrijven eens kalmpjes door te nemen.

De realiteit was natuurlijk een eerste vereiste. Daarmee stond of viel een detective. Als iets ècht niet kon, dan werd het boek al snel opzij gelegd.

Waarmee zou hij de realiteit kunnen verbeteren? Door het echt te laten gebeuren viel hem in.

Hij stond paf van zijn eigen gedachte. Natúúrlijk, dàt was het. Hij moest zelf eerst de moord plegen om hem voldoende te kunnen uitwerken. Dat vergde wel een gedegen voorbereiding, want als hij zelf gepakt zou worden voor de moord, kon hij het boek verder in de gevangenis schrijven. Hoezeer dat de realiteit van het boek ten goede zou komen, het ging hem toch een halte te ver. Hij moest dus een perfecte moord plegen. Een perfecte moord was bijvoorbeeld als niemand het lijk ontdekte, maar dan had je ook geen moordverhaal. Een andere mogelijkheid was, dat een onschuldige als dader zou fungeren. Wouter begon zich in de handen te wrijven. Hij kreeg er echt zin in. Hij werd beslist niet door gewetenswroeging geplaagd. Er waren nu eenmaal offers nodig om iets te scheppen en het zou zonde zijn vanwege emotionele belemmeringen een schepping niet door te laten gaan.

Wouter voelde zich een god in zijn eigen wereld. Hij was de schepper en alles zou gaan zoals zijn wens was. Jammer dat hij door een daad twee werelden met elkaar moest verbinden, maar omwille van de realiteit was hij tot grote offers bereid. Nee, aan hèm zou het niet liggen.

© juli 2014, Alida, BasicPublishing.nl